

KO JE KO

Mamun Alzaidi (Tripoli, Libija), libijski pisac, pesnik, veterinar i književni prevodilac. Prvu priču objavio je u časopisu Saveza libijskih pisaca *Četiri godišnja doba* pre više od trideset pet godina. U godinama koje su usledile, radio je kao veterinar, ali je prvenstveno stekao ime postavši jedan od najplodnijih prevodilaca u Libiji. U svom radu kao prevodilac i kao pisac, fokusira se na teme vezane za ljudska prava, slobodu, pravdu i istinu, te je doprineo tekstovima u nekoliko libijskih književnih publikacija. Napisao je dve knjige priča i roman pod nazivom *Plavi pesak*. Zbog raznovrsnosti i prirode književnih dela koja je preveo i predstavio arapskoj čitalačkoj publici bio je kritikovan i suočavan s progonima i pretnjama nasiljem od strane svih strana u tekućem sukobu u Libiji. Optužen je, između ostalog, za blasfemiju i napadale su ga islamističke grupe, zbog čega je izbegao u Švedsku i trenutno živi u Upsali.

Margaret Atwood (*Margaret Atwood*; 1939, Otava, Kanada), kanadska spisateljica. Zahvaljujući obrazovanim roditeljima, naučila je da čita i piše sa četiri godine. Već je u srednjoj školi objavljivala je pesme, međutim presudnu ulogu u njenom literarnom razvoju odigrao je Nortrop Fraj, profesor engleskog jezika na koledžu koji je pohađala. Tada istaknuti književni kritičar, Fraj je isticao vrednosti zanemarene kanadske književnosti, a u njoj je prepoznao spisateljicu koja tu književnost može podići na još viši nivo. Podrška koju je imala u profesoru, ubrzo je rezultirala zbirkom pesama *Double Persephone*, da bi po diplomiranju objavila još jednu, *The Circle Game*, dobivši ovaj put za zbirku najznačajnije kanadsko književno priznanje, Governor's General

Award. Time je otpočela serija nagrada koje će ova književnica dobijati tokom narednih trideset i više godina, potvrđujući da je jedan od najvećih autora svog vremena. Među nagradama su i neke od najprestižnijih koje se dodeljuju u književnom svetu poput Bukerove, Welsh Arts International i drugih, za romane *Sluškinjina priča*, *Mačje oko* i *Slepi ubica*. Teme o kojima piše veoma su raznovrsne: priroda, muško-ženski odnosi, politička pitanja, nacionalni identitet, istorija. Radeći kao urednica u jednoj izdavačkoj kući, bavila se i književnom kritikom. Iza ovog angažovanja ostalo je vrhunsko delo iz oblasti esejistike nazvano *Opstanak*, svojevrsan pogled na rad književnog urednika. Trenutno živi u Torontu.

Bojana Aćamović (1985, Sarajevo), naučna saradnica Instituta za književnost i umetnost u Beogradu. Diplomirala na katedri za engleski jezik i književnost u Beogradu (2007), master studije iz engleske književnosti završila u Novom Sadu (2010), a doktorat „Poezija Volta Vitmana u kontekstu književne avangarde u Srbiji” odbranila na Filološkom fakultetu u Beogradu (2018). Autorka monografije *Preko krovova sveta: Volt Vitman i srpska književnost* (2023). Bavi se proučavanjem angloameričke poezije i proze, anglo-srpskim književnim i kulturnim vezama, studijama recepcije, eko-kritikom i prevođenjem.

Dragan Babić (1987, Karlovac), osnovne, master i doktorske studije završio na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Bavi se esejistikom i književnom kritikom, glavni je urednik časopisa *Domesti* i programski urednik Somborskog književnog festivala. Objavio je dve zbir-

ke Tviter priča (2014. i 2017) i studiju *Imperativ novuma: Prvi svetski rat u srpskoj i angloameričkoj međuratnoj prozi* (2021), priredio knjigu *Proza o prozi: fragmenti o kratkoj priči* Davida Albaharija (2017), antologiju *Sićušne priče: srpska mikro-priča* (2021) i panoramu *Poslednja Atari generacija: panorama novosadskih prozaista generacije osamdesetih* (2021). Živi u Novom Sadu.

Vladan Bajčeta (1985, Bosanska Krupa), diplomirao na grupi za srpsku i svetsku književnost Filološkog fakulteta Univerziteta u Beogradu, gde je završio master i doktorske akademske studije. Viši je naučni saradnik Instituta za književnost i umetnost u Beogradu na Odeljenju za istoriju srpske književne kritike i metakritike. Objavljene knjige: *Borislav Mihajlović Mihiz: kritičar i pisac* (2021); *Non omnis moriar: o poeziji i smrti u opusu Vladana Desnice* (2022); *Književnost s predumišljajem: stvaralačka biografija Slobodana Selenića* (2023). Živi u Beogradu.

Tatjana Botić (1977, Novi Sad), diplomirala je arapski jezik na Filološkom fakultetu u Beogradu. Prevela je knjigu izabranih pesama Mahmuda Derviša *Ostatak života* (2015). Radi kao samostalni prevodilac i sudski timač za arapski jezik. Živi u Novom Sadu.

Vladimir Gvozden (1972, Novi Sad) radi kao redovni profesor na Odseku za komparativnu književnost na Filozofskom fakultetu Univerziteta u Novom Sadu. Objavio je sledeće knjige: *Jovan Dučić putopisac: ogled iz imagologije* (2003), *Činovi prisvajanja: od teorije ka pragmatički teksta* (2005), *Književnost, kultura, utopija: ogledi* (2011), *Srpska putopisna kultura 1914–1940*. (2011), *Nine Serbian Poets/Devet srpskih pesnika* (antologija, 2012), *Književnost i otpor* (2015), *Anatomija robe: ogledi iz kritike političke ekonomije* (sa Alparom Lošoncem, 2016), *Komparativna književnost i kultura – kritički uvod* (2019) i *Kapitalizam i književnost: fragmenti jedne (ne)obične povesti* (sa Alparom Lošoncem, 2020); uredio je *Pregledni reč-*

nik komparativne književnosti i kulture (2011, zajedno sa Bojanom Stojanović Pantović i Mi-odragom Radovićem) i priredio temat *Polja posvećen* V. G. Zebaldu (2011). Prevodi sa engleskog jezika. Živi u Novom Sadu.

Radmila Gikić Petrović (1951, Vrbas), piše prozu. Objavljene knjige: *Otvorite Jelenine prozore* (1978), *Namaste, Indijo* (1984; putopisna proza, prevedena na rusinski 1986), *U Fruškoj gori 1854* (1985; dnevnik Milice Stojadinović Srpkinja), *Milica–Vuk–Mina* (1987), *Razgovori o Indiji* (1989), *Prepiska Milice Stojadinović Srpkinje sa savremenima* (1991), *Iskustva proze* (1993; razgovori sa proznim piscima), *Tokovi savremene proze* (2002; razgovori sa proznim piscima), *U potrazi za glavnim junakom* (2003; priče), *Srpkinja u krug kredom*, (2006; pesme i proza posvećeni Milici Stojadinović Srpkinji), *Bibliografija radova o Milici Stojadinović Srpkinji* (2007), *Dnevnik Anke Obrenović* (2007), *Likovi u Dnevniku Anke Obrenović* (2007), *Zdravo, Indijo* (2008), *Život i književno delo Milice Stojadinović Srpkinje* (2010), *Stara priča* (2013, priče), *Koreja post scriptum* (2014), *A gde je Čehov? – razgovori o prozi* (2015), *Vijetnam i devet zmajeva* (2016), *Kritika pamćenja* (2017), *Kubanske prijateljice* (2020), *Dnevnik Anke Obrenović (1836–1838)* (2021) i *Pesnički glasovi: intervjui* (2024). Dobitnica je nagrada: „Slobodna Vojvodina“, „Iskra kulture“, „Povelja za višegodišnji stvaralački i naučni doprinos“, „Medalja kulture za očuvanje kulturnog nasleđa“, „Ljuba Nenadović“. Živi u Novom Sadu.

Vladislava Gordić Petković (1967, Sremska Mitrovica), redovna profesorka engleske i američke književnosti na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu, gde drži kurseve iz oblasti šekspirologije i savremenog angloameričkog proznog stvaralaštva. Bavi se književnom teorijom i istorijom, književnom kritikom, publicistikom i prevodnjem sa engleskog. Magistrirala je na prozi Rejmonda Karvera na Filološkom fakultetu u Beogradu godine 1994, a doktorirala na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu 1998. na temi „Priča i pripovedanje

u kratkoj prozi Ernesta Hemingveja". U najviše akademsko zvanje, zvanje redovnog profesora, izabrana je u oktobru 2008. godine. Piše studije, eseje, književnu kritiku i prevodi s engleskog (S. Džouns, E. Biti, E. Bardžis, E. Hemingvej, V. Šekspir, V. Alen i dr.). Objavljene knjige: *Sintaksa tišine: poetika Rejmonda Karvera* (1995), *Hemingvej – poetika kratke priče* (2000) *Korespondencija – tokovi i likovi postmoderne proze* (2000), *Virtuelna književnost* (2004), *Književnost i svakodnevnica* (2007), *Virtuelna književnost II* (2007), *Na ženskom kontinentu* (2007) *Formatiranje* (2009), *Mistika i mehanika* (2010) *Uvod u rodne teorije (udžbenik, grupa autora)* (2011). Živi u Novom Sadu.

Slavko Gordić (1941, Dabrica, Hercegovina), piše prozu, književnu kritiku i esejistiku. Knjige proze: *Vrhovni silnik* (1975), *Drugo lice* (1998), *Opit* (2004), *Rub* (2010) i *Posle ruba* (2020). Knjige eseja, kritika i studija: *U vidiku stiha* (1978), *Slaganje vremena* (1983), *Primarno i nijansa* (1985), *Poezija i okružje* (1988), *Obrazac i čin – ogledi o romanu* (1995), *Pevač Boška Petrovića* (1998), *Ogledi o Veljku Petroviću* (2000), *Glavni posao* (2002), *Profil i situacije* (2004), *Savremenost i nasleđe* (2006), *Razmena darova* (2006), *Kritičke razglednice* (2008), *Traganja i svedočenja* (2011), *Ogledi o Ivi Andriću* (2013) *Srodstva i razdaljine* (2014), *Osmatračnica – književne i opšte teme* (2016), *Među svojima* (2020) i *Podsećanja i nagovori* (2022). Priredio je izabrane pesme Miodraga Pavlovića (1978), Stevana Tontića (1995), Jovana Jovanovića Zmaja (2003), izabrane pripovetke Veljka Petrovića (2000), izabrana dela Veljka Petrovića (2003), pripovedačko-romansijerski segment izabranih dela Milana Kašarina (2003) i četiri knjige izabranih dela Ive Andrića (2010–2019). Pojedini esejističko-kritički tekstovi su mu prevedeni na nemački, poljski, mađarski, slovački, slovenački, francuski i engleski. Dobio je Nagradu Društva književnika Vojvodine za najbolju knjigu godine, kao i nagrada „Laza Kostić“, „Đorđe Jovanović“ i „Sreten Marić“. Dobitnik je Novem-

barske povelje Novog Sada, Nagrade za životno delo Društva književnika Vojvodine i Povelje za životno delo Udruženja književnika Srbije. Bio je dugogodišnji profesor Filozofskog fakulteta u Novom Sadu, do 2009. godine, i glavni i odgovorni urednik *Letopisa Matice srpske* (1992–2004). Sada je profesor emeritus Univerziteta u Novom Sadu.

Milena Ilić (1978, Beograd), diplomirala je književnost na Filološkom fakultetu u Beogradu. Piše pesme i kratke priče: zbirka pesama *Hepi mikro vumn bluz* (2009), jedna je od autorki u zbirci za mlade *Prostor za mokrog psa* (2014), pesme joj se nalaze i u zbirci nekoliko autora *Autoportreti*. Od 2016. godine aktivno prevodi poeziju i prozu sa makedonskog na srpski jezik. Živi u Beogradu.

Denis Kuli (*Dennis Cooley*; 1944, Estevan, Kanada), kanadski pesnik, književni kritičar i profesor književnosti i kreativnog pisanja. Objavio je preko dvadeset naslova poezije i esejistike i dao poseban doprinos razvoju žanra poeme prerije.

Mirjana Đurđević (1956), autorka je petnaest romana i koautorka još dva, objavljenih u više izdanja. Piše i priče, eseje, kolumne... Prevedena na engleski, ruski i slovenački jezik. Dobitnica je više književnih nagrada, između ostalih, i regionalne Nagrade „Meša Selimović“ za najbolji roman objavljen na prostoru Srbije, Hrvatske, Bosne i Hercegovine i Crne Gore u 2009. godini, koju je osvojila za roman *Kaja, Beograd i dobri Amerikanac*. Živi i piše u Beogradu.

Aleksandra Žeželj Kocić (1977, Beograd), završila osnovne, master i doktorske studije na Filološkom fakultetu Univerziteta u Beogradu. Član je Hemingvejevog društva (SAD), Ficldžeraldovog društva (SAD) i Udruženja za anglo-američke studije Srbije. Naučni saradnik u oblasti jezik i književnost – Institut za književnost i umetnost u Beogradu. Zaposlena kao profesor engleskog jezika i književnosti u Fi-

lološkoj gimnaziji u Beogradu. Knjige: *Normative Masculinity and Its Subversion in Tennessee Williams' World and Style* (2016), *Hemingvej i rod: pisac u mreži teorije* (2018), *Pesnik i jedan čitalac: ogledi o poeziji i prozi Dragana Lakićevića* (2020), *Zbirka leptirova: ogledi o angloameričkoj književnosti* (2021), *Valjarević u dijalogu* (2022). Živi u Beogradu.

Darija Žilić (1972, Zagreb), diplomirala je na Filozofskom fakultetu u Zagrebu (istorija i komparativna književnost). Završila je program Centra za ženske studije u Zagrebu. Piše poeziju, kritiku i esejistiku. Dugogodišnja voditeljica programa „Mama čita” u Multimedijalnom institutu u Zagrebu. Bila je jedna od urednica u časopisu *Tema*, trenutno je urednica književnosti u časopisu *Riječi* i saradnica *Vijenca* za poeziju. Članica je Hrvatskog društva pisaca i Hrvatske zajednice samostalnih umjetnika. Pesme su joj prevedene na italijanski, turski, švedski, njemačku, francuski, slovenački, makedonski, slovački i engleski jezik. Zbirke pesama *Prsti i prerije* i *Pleši, Modesti*, *Pleši* prevedene su na makedonski jezik. Objavila je sledeće knjige: *Grudi i jagode* (poezija, 2005), *Pisati mlijekom : ogledi o poeziji suvremenih autorica* (2008), *Pleši, Modesti, pleši* (poezija, 2010), *Muza izvan geta : ogledi o suvremenoj književnosti* (2010), *Paralelni vrtovi* (intervjui s piscima, naučnicima i aktivistima iz Hrvatske i regije, 2011), *Nomadi i hibridi : ogledi o književnosti i filmu* (2011), *Tropizmi : tekstovi o knjigama poezije* (2011); *Omara* (priče, 2012); *Tropizmi 2 : kritike i eseji* (2013); *Klavžar : zapis o nestajanju i obnavljanju* (priče, 2013), *Tropizmi 3 : kritike i eseji* (2017), *Svanuće* (poezija, 2018), *Sarajevski fragmenti* (prozni zapisi, 2020), *Prsti i prerije* (poezija, 2021), *S rubova ekrana* (poezija, 2021), *Tropizmi 4* (kritike i eseji, 2021), *Sol zaborava* (poezija, 2023). Nagrade: Nagrada „Julije Benešić” za književnu kritiku (za knjigu *Muza izvan geta*, 2010); Nagrada Kiklop za pesničku zbirku godine (za zbirku *Pleši, Modesti pleši*, 2011), Nagrada Or-

fej za poeziju (Plovdiv, Bugarska, 2020). Živi u Zagrebu.

Pavle Zeljić (2000), student master studija na Odseku za srpsku književnost i jezik na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Autor je zbirke pesama *Ikar i Mesija* (2019, Nagrada Linskih večeri poezije). Piše poeziju i prozu na srpskom i na engleskom jeziku. Na konkursu „Spasoje Pajo Blagojević” u Plužinama, kao prvonagrađenom, biće mu objavljena zbirka pod naslovom *Spina Mundi*. Bavi se i književnom kritikom, kao i prevođenjem s engleskog i na engleski jezik.

Jelica Kiso (1979, Beograd), piše poeziju, prozu i kritiku. Završila je Filološki fakultet u Beogradu. Dobitnica je književne nagrade *Ulaznica 2009* (prva nagrada za poeziju). Objavila je zbirke poezije *Crna sreća* (2010), *Gvozdeni tanzir* (2015) i *Gledaj, vraćaju se* (2021). Bavi se vizuelnim radovima, audio-zapisima i (tekstualnim) instalacijama. Objavljuje u književnim časopisima. Član je Srpskog književnog društva. Živi u Beogradu.

Jijun Li (Yiyun Li; 1972, Peking, Kina), spisateljica, profesorka, dobitnica brojnih književnih priznanja. Objavila je nekoliko romana, među kojima su: *The Vagrants* (2009), *Kinder Than Solitude* (2014), *Where Reasons End* (2019), *Must I Go* (2019), *The Book of Goose* (2022). Kratke priče objavljene su u zbirkama: *A Thousand Years of Good Prayers* (2005), za koju je dobila PEN/Hemingvej nagradu, *Gold Boy Emerald Girl* (2010) i *Wednesday's Child* (2023). Živi i radi u SAD.

Ivana Maksić (1984, Kragujevac), piše poeziju, crtice, eseje i prevodi s engleskog jezika. Objavila knjige poezije *O telo tvori me* (2011), *Izvan komunikacije* (2013), *La mia paura di essere schiava* (na italijanskom, 2014) i knjižicu *Jaz sem tvoj propagandni film* (2018). Poezija joj je zastupljena u više antologija i zbornika. Urednica je zbornika poezije socijalne tematike *Do zuba u vremenu* (2014) i regionalnog zbornika

socijalne i angažovane poezije *REZ* (2016), te novina *MAMAC* (od 2015). *Kćeri, zar ne vidiš da gorim* je autorkina četvrta knjiga poezije (Nagrada Beogradskog festivala poezije i knjige *Trgni se! Poezija!* 2020).

Ljiljana Maletin Vojvodić (Novi Sad), završila studije književnosti na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Članica je Srpskog književnog društva i Društva književnika Vojvodine. Piše romane, pripovetke, putopise, eseje i tzv. umetničke knjige/knjige umetnika. Učesnica je internacionalnih rezidencijalnih i istraživačkih projekata u Japanu, Rusiji, Austriji, Španiji, Portugaliji, Francuskoj, Latviji, Finskoj, Švedskoj, Norveškoj, na Islandu i Grenlandu. Nagrađivana je za svoj književni rad: Nagrade „Andra Gavrilović” i „Milutin Uskoković”, stipendije Ministarstva inostranih poslova Austrije i Finske, Ambasade Norveške i Finske, norveške literarne agencije NORLA, EU Japan Festa iz Tokija, Muzeja Upernavik na Grenlandu i dr.

Božidar Mandić (1952, Novi Sad), književnik, osnivač Porodice bistrih potoka. Svoje umetničko delovanje je započeo kao jedan od protagonista novosadske konceptualne scene. Sredinom sedamdesetih godina 20. veka, počeo je da se zanima za drugačiji oblik stvaranja. Dotadašnje sprovođenje sve intimnijih akcija i neizlagačkih koncepata unutar grupe KOD (Miroslav Mandić, Slobodan Tišma, Marko Radojičić i Slavko Bogdanović) i grupe „Januar–Februar–Mart”, doprineli su želji za svakodnevnim ostvarivanjem sličnih iskustava, čija je realizacija jedino bila moguća u prirodi. Godine 1977. iz Novog Sada se seli i nastanjuje u selu Brezovica, podno Rudnika gde je utemeljio prvu srpsku ekološko-umetničku komunu Porodica bistrih potoka. Objavio je dvadesetak knjiga, realizovao više samostalnih izložbi i teatarskih predstava. Saradnik je Dečje redakcije Radio Beograda i Radio-televizije Srbije i kolumnista dnevnog lista *Danas*.

Slavoljub Marković (1952, Jakovlje), objavio je sledeće knjige: istorijski ciklus – *Plovno stanje istorije* (1982, 2012), *Kiša iz jezika* (1994), *Paralelna Biblioteka* (2000), *Drvo u dvorištu* (1997), *Probudi me da se igram* (2009), *Pobunio sam se životom* (2015); jezički ciklus – *Značenja i pro-teze* (1998), *Gradivo* (1993), *Dosada usvojenih rečnika* (1995); nadautorski ciklus – *Slavoljub i Rupljanac* (1994), *Zidine Rapijane* (2009), *Projekat* (sa Radomirom Rupljancem i Draganom Milojkovićem, 2018), *Pridodati istoriji* (2024); ciklus priča – *Istisnuto iz života* (2012), *Utisnuto* (2016), *Biznis, rat, pornografija* (2007), *Film i ostali rimejkovi* (2008), *Strategije* (2019), *Pet budućih romana* (2018). Urednik je časopisa *Priča*. Živi u Beogradu.

Milica Markić (1966, Beograd), diplomirala je na Katedri za polonistiku Filološkog fakulteta u Beogradu 1991. godine. Radila je u izdavačkim kućama „Nolit” i „Klio”. Član je Udruženja književnih prevodilaca od 2004, a u statusu slobodnog umetnika od 2009. godine. Prevodi poljsku prozu, poeziju i esejistiku. Najznačajniji prevodi: *U pustinji i prašumi* Henrika Sjenkjeviča, *Ljubav i odgovornost* Karola Vojtile, *Beguni* Olge Tokarčuk, *Gulaš od turul ptice* Kšištofa Varge, *Na putu za Babadag* Andžeja Stasjuka, *Transatlantik* Vitolda Gombroviča i dr. Živi u Beogradu.

Džojks Kerol Outs (*Joyce Carol Oates*, 1938, Lokport, SAD), američka književnica. Predavala je književnost na Univerzitetu u Detroitu. Neobično plodna spisateljica, oprobala se u gotovo svim žanrovima. Najčešća je njena tema mračna i nasilna strana američkoga društva, o kojoj piše realistično, katkad naturalistički i uz primese neogotskog ugođaja. Značajnija dela: romani *Jezoviti pad* (*With Shuddering Fall*, 1964), *oni (them)*, 1969), *Ubice* (*The Assassins*, 1975), *Bellefleur* (1980), *Za šta sam živio* (*What I Lived for*, 1994), *Vodopadi* (*The Falls*, 2005), *Nebeska ptica* (*Little Bird of Heaven*, 2009) i drugo, zbirke pripovedaka *Točak ljubavi* (*The Wheel of Love*, 1970), *Boginja i ostale žene* (*The Goddess and Other Women*,

1974), pripovetka u 32 fragmenta *Crna voda* (*Black Water*, 1992), *Kukuruzna deva i druge noćne more* (*The Corn Maiden and Other Nightmares*, 2011) i drugo, eseji *Suprotstavljanja* (*Contraries*, 1981) i drugo.

Milutin Ž. Pavlov (1943, Kikinda), diplomirao je studije glume u klasi Ljubice Ravasi 1966. godine u Novom Sadu. Pesnik, pripovedač, esejista, romanopisac, književni kritičar, dramski pisac. Objavio je sledeća dela: poezija – *Vatra zrelog bagrema* (1973), *Ženi sam rekao ljubav* (1977), *Nad glinom žito* (1986), *Bela jesen u novembru* (1991), *Pas izgubljenog čoveka* (2014); esejistika – *Esej o glumcu* (2000), *Majstori plavih violina* (2017) i *Pisac u ogledalu Marsela Prusta* (2021); romani – *Suvi žig knjige drugova* (1979), *Šarmer male varoši* (1990, 1995), *Rasput* (1994), *Velizar i Đurđica* (2000), *Galop gospodina Aresa* (2003), *Nebo je veliko dugme* (2006), *Dobošarski ponedeljak* (2009), *Kostim na sceni divljih ruža* (2011); publicistika – *Severni revir belog rudara* (1975); knjige pripovedaka – *Razaznajem tornjeve* (1971, 1989), *Klovnovni dolaze u podne* (1982), *Duhovi kartonskog kofera* (2005), *Cipele vranog konja* (2007), *Žuti fijaker* (2008), *Dobošarije* (2008), *Teretni voz* (2017), *Slika Edvarda Munka u kući moga brata* (2020) i *Dan familijarnog slikanja* (2022); dečja poezija – *Sve ptice iz dedinog šešira* (1998) i *Majstori plavih violina* (2017). Dobitnik je brojnih nagrada i priznanja za književni rad. Prevođen je na makedonski, ruski, mađarski, jermenski, nemački, rumunski i albanski jezik. Živi i stvara u Novom Sadu.

Nikola Popović (Sarajevo, 1979), italijanista po struci, bavi se istraživanjem savremene italijanske proze. Predaje italijanski jezik na Odseku za muzičku umetnost Filološko-umetničkog fakulteta u Kragujevcu. Objavio je prevode knjiga *Etoresa Mazine*, *Simone Vinči*, *Valerije Parele* i brojne prevode italijanskih pisaca u književnim časopisima. Autor je kritičkih osvrta iz oblasti filma, pozorišta i književnosti, putopisa i reportaža iz Togoa, Gane, DR Kongo i drugih zemalja. Objavio je sledeće

knjige: *Priče iz Libana* (2016), koja je dobila nagradu Akademije „Ivo Andrić“ za putopisnu knjigu i povezivanje kultura, te *Skice za plovidbu* (2019), koja je dobila Nagradu „Ljubomir P. Nenadović“ za najbolji putopis na srpskom jeziku, *San Kosmosa Skaruha* (2022), zahvaljujući Nagradi Fondacije za izdavaštvo Sarajevo i *Veče uoči predstave* (2024). Prevođen je na engleski, mađarski, makedonski i portugalski jezik. Bio je glavni i odgovorni urednik časopisa za književnost, kulturu i društvena pitanja *Bosanska vila* u Sarajevu.

Biserka Rajčić (1940, Jelašnica kod Niša), završila je studije slavistike u Beogradu. Od 1962. bavi se prevodenjem slovenskih književnosti, teorije književnosti, teatrologije, filmologije, estetike, filozofije, istoriografije, istorije umetnosti, politikologije, teologije i dr. Objavila je oko 70 knjiga prevoda (poezija, proza, drame, filozofija, esejistika, politikologija i sl.) i knjige: *Pisma iz Praga* (1999), *Poljska civilizacija* (2003), *Moj Krakov – iz kulturne arheologije grada* (2006), *Imago Poloniae* (2014), *Pisma iz Poljske* (2018), *Faktomontaže* (2020) i *Šopen, Žorž Sand i njena deca* (radiodrama s CD-om), kao i niz tekstova u časopisima nekadašnje Jugoslavije i Srbije. Dobitnik je brojnih domaćih i stranih nagrada za prevodilaštvo, između ostalih i najprestižnije poljske nagrade „Transatlantik“ za 2009. godinu. Živi u Beogradu.

Katarina Ristanović Acović (1976, Čačak), profesorica engleskog jezika i književnosti u Gimnaziji u Gornjem Milanovcu. Pedagoškim radom, održavanjem seminara za profesore engleskog jezika i drugim aktivnostima na polju nastave i metodike bavi se dugi niz godina; objavljivala je stručne priloge u časopisima. Prevodi s engleskog jezika. Živi u Gornjem Milanovcu.

Tatjana Rosić Ilić (1962), doktorila je, magistrirala i diplomirala na Filološkom fakultetu Univerziteta u Beogradu. Redovna je profesorka na Fakultetu za medije i komunikacije

Univerziteta Singidunum u Beogradu, gde predaje predmete iz oblasti studija kulture, roda, književnosti i medija. Naučna je saradnica na Institutu za književnost i umetnost u Beogradu i gostujuća profesorica na doktorском programu Filološko-umetničkog fakulteta Univerziteta u Kragujevcu. Tokom akademske 2016–17. godine bila je gostujuća profesorica na odseku za slavistiku Univerziteta Mičigen, SAD. Književna je teoretičarka i kritičarka, kao i autorka brojnih nacionalnih, regionalnih i međunarodnih projekata iz oblasti rodne, kulturne i medijske politike. Bila je urednica regionalnog časopisa za kulturu *Sarajevske sveske*, *Belgrade Journal of Media and Communications*, *FMK* i časopisa *Ženske studije* Centra za ženske studije u Beogradu. Trenutno se bavi studijama kulture otpora u svetu globalnih medija kao i kritičkim studijama roda, maskuliniteta i ženskog autorstva u kontekstu tranzicione postjugoslovenske i balkanske kulture sećanja. Autorka je i urednica sledećih knjiga: *Representation of Gender Minority Groups in Media: Serbia, Montenegro, Macedonia* (ur., 2015) (*Anti*)*utopije tela: reprezentacija maskuliniteta u savremenoj srpskoj prozi* (2014), *Mit o savršenoj biografiji: Danilo Kiš i figura pisca u srpskoj kulturi* (2008), *Theory and Politics of Gender: the Representation of Gender Identities in Literatures and Cultures of Balkans and Southeastern Europe* (2008), *Proizvoljnost dnevnika* (1994). Živi u Beogradu.

Zorana Simić (1992, Brus) doktorantkinja je na Filološkom fakultetu Univerziteta u Beogradu, istraživačica-saradnica u Institutu za književnost i umetnost, kao i kandidatkinja na master programu Politikologija – Studije roda, na Fakultetu političkih nauka UB (zahvaljujući Stipendiji „Žarana Papić” koju deljuje RŽF). Osnovne (2015) i master studije (2016) završila je na Katedri za opštu književnost i teoriju književnosti Filološkog fakulteta UB. Piše doktorsku disertaciju radnog naslova *Urednice periodike u Kraljevini SHS / Jugoslaviji: biografski, književnoistorijski i tipološki*

aspekt. Bavi se srpskom i jugoslovenskom književnošću, periodikom i kulturom 20. veka, savremenim (književnim) teorijama i istorijom feminizma. Objavljuje književnokritičke i esejističke priloge u štampi i na veb-portalima. Živi u Beogradu.

Ejmi Tan (*Amy Ruth Tan*; 1952, Oukland, SAD), diplomirala je engleski jezik i lingvistiku. U svet književnosti ušla je pišući pripovetke. Njen književni prvenac, roman *Klub radosti i sreće* (*The Joy Luck Club*) objavljen 1989. godine, postigao je ogroman uspeh – osvojio je brojne nagrade i četrdeset nedelja bio na listi bestselera *The New York Times*-a. Po njemu je kasnije snimljen i istoimeni film. Objavila je šest romana, nekoliko knjiga za decu i esejističkih knjiga.

Miroljub Todorović (1940, Skoplje), osnivač je i teoretičar srpskog (jugoslovenskog) neovangardnog stvaralačkog pokreta signalizam. Diplomirao je na Pravnom fakultetu u Beogradu. Radio je kao novinar, profesor u srednjoj školi, sekretar redakcije, urednik časopisa i savetnik za međurepubličku i međunarodnu kulturnu saradnju u Ministarstvu kulture Republike Srbije. Godine 1982. otišao je u penziju i u potpunosti se posvetio književnom i umetničkom radu. Poezija, eseji i intermedijalni radovi Miroljuba Todorovića objavljeni su na više jezika u antologijama, zbornicima, katalozima, listovima, časopisima i internet portalima u Evropi, Severnoj i Južnoj Americi, Australiji, Južnoj Koreji i Japanu. Kao umetnik, imao je četrnaest samostalnih izložbi i izlagao je na preko šest stotina kolektivnih međunarodnih izložbi crteža, kolaža, vizuelne poezije, mejl-arta i konceptualne umetnosti. Objavio je preko pedeset knjiga poezije i još četrdesetak knjiga proze, eseja, polemika i dr. Dobitnik je više nagrada i priznanja za svoj rad, između ostalog „Pavle Marković Adamov”, „Oskar Davičo”, „Todor Manojlović”, Vukove nagrade, Nagrade Vukove zadužbine, Povelje za životno delo Udruženja književnika Srbije i drugih.

Siniša Tucić (1978, Novi Sad), pesnik, esejista, multimedijalni umetnik. Objavio sledeće zbirke poezije: *Betonska koma* (1996), *Krvava sisa* (2001), *Nove domovine* (2007), *Metak* (2012), *Pobacani pasvordi* (2015) i *Mehanički monstri* (2020), kao i romana *Popino prase* (2021). Jedan je od priređivača zbornika nove novosadske poezije *Nešto je u igri* (2008). Sarađivao je u mnogim časopisima. Tokom devedesetih delovao je u okviru umetničke grupe MAGNET, poznate po svojim umetničkim performansima angažovanim protiv tadašnjeg režima. Bavio se scenskim izvođenjem u Kameronom pozorištu muzike – OGLEDALO. Poeziju je izvodio sa bendom *Alice in Wonderband*. U periodu od 2005. do 2008. bio je angažovan u Centru za novu književnost – NEOLIT. Živi u Novom Sadu.

Milica Ćuković (1987, Pančevo), diplomirala, masterirala i doktorirala na Katedri za srpsku književnost sa južnoslovenskim književnostima Filološkog fakulteta u Beogradu. Radi u Institutu za književnost i umetnost u Beogradu, na naučnom odeljenju „Srpska književnost i kulturna samosvest“. Priredila četiri knjige, uredila dva zbornika naučnih radova. Piše naučne radove, eseje, književnu i naučnu kritiku.

Vlada Urošević (1934, Skoplje), pesnik, prozni autor, kritičar, esejista, antologičar, prevodilac. Član Makedonske akademije nauka i umetnosti, Evropske pesničke akademije (Luksemburg) i Slovenske akademije književnosti i umetnosti (Varna); spoljni član SANU (Beograd) i dopisni član akademije „Malar-me“ (Pariz). Kao redovni profesor Filološkog fakulteta „Blaže Koneski“ u Skoplju držao je kurseve iz istorije evropske književnosti devetnaestog i dvadesetog veka. Objavio je desetak zbirki poezije, kao i više dela iz drugih žanrova: pet knjiga priča, šest romana, sedam knjiga kritika i eseja, dve knjige putopisa, dve knjige iz oblasti slikarstva, desetak antologija. Značajnija dela: zbirke pesama *Letnja kiša* (1967), *Hipnopolis* (1986), *Panična planeta*

(1989), *Tajno zlato* (2016); romani *Divlja liga* (2000) *Zmajeva nevesta* (2008), *Madžun* (2018); kratke priče *Znaci* (1969), mikropriče *Sedma strana kocke* (2010); kritike i eseji *Suvremenici* (Vrsnici, 1971), *Astrolab* (2000); putopisni zapisi *Priče iz Pariza* (1997). Jedini je makedonski pesnik koji je dobio tri puta Nagradu „Braća Miladinovci“ za najbolju pesničku knjigu na Struškim večerima poezije. Osim više domaćih, nosilac je i nekoliko inostranih priznanja: Nagrade izdavačke kuće „Nolit“ (Beograd), Nagrade „Halide Edip Adivar“ turskog PEN centra, nagrade „Veliko leteće pero“ na međunarodnom pesničkom festivalu Slovenski zagrljaj (Varna), Zlatni vitez (Rusija)... Preveo je većinu velikih francuskih pesnika devetnaestog i dvadesetog veka na makedonski jezik.

Zbignjev Herbert (*Zbigniew Herbert*; 1924, Lavov – 1998, Varšava, Poljska), jedan od najvećih poljskih i evropskih pesnika XX veka. Pored poezije, pisao je i esejistiku, drame i kratku prozu. Poezija i eseji Zbignjeva Herberta prevedeni su na sve veće svetske jezike. Knjige pesama: *Zrak svetlosti* (1954), *Hermes, pas i zvezda* (1957), *Studija predmeta* (1961), *Natpis* (1969), *Gospodin Kogito* (1974), *18 pesama* (1983), *Izveštaj iz opsednutog grada* (1983), *Elegija o odlasku* (1990), *Rovigo* (1992), *Epilog oluje* (1998). Vrhunac Herbertove poezije predstavlja knjiga *Gospodin Kogito*: pesme na tu temu Herbert je pisao tokom čitave svoje pesničke karijere. Knjige eseja: *Varvarin u vrtu* (1962), *Mrtva priroda s đemom* (1993), *Lavirint nad morem* (2000), *Gordijev čvor i drugi rasuti spisi 1948–1998*. (2001). Knjiga kratkih priča: *Kralj mrava* (2001). Najpoznatija drama jeste *Filozofska pećina* (1956). Napisao je još nekoliko drama: *Druga soba* (1958), *Rekonstrukcija pesnika* (1960), *Lutke* (1961), *Pisma od našeg čitaoca* (1972). Najvažnije nagrade: Lenauova nagrada, Austrijska državna nagrada za evropsku književnost, Herderova nagrada, Petrarkina nagrada, Nagrada Struških večeri poezije, Međunarodna književna nagrada Vel-

sa, Nagrada „Bruno Šulc”, Nagrada „Jan Parandovski”, Jerusalimska nagrada za slobodu pojedinca u društvu, Nagrada „Vilenica”, Nagrada „Tomas Sterns Eliot”, Nagrada grada Minsterera.

Igor Cvijanović (1979, Tuzla), završio je magistarske studije na katedri za engleski jezik Filozofskog fakulteta u Novom Sadu, a doktorirao na Filološkom fakultetu u Beogradu. Ob-

javio je prevode knjiga Dejvida Fostera Volasa, Kormaka Makartija, Džona Barta, Karila Filipisa, Ta-Nehasija Koutsu, Krisa Abanija, En Karson, Džojks Kerol Outs, Eni Pru, Isaka Baševisa Singera, Henrija Džejmsa, Tomasa Ligotija i drugih. Dobitnik je Nagrade za prevod godine 2011. Društva književnika Vojvodine za prevod knjige *Izgubljen u kući smeħa* Džona Barta. Autor je studije *Nik Kejv i poetika pre-stupa* (2022). Živi i radi u Novom Sadu.